

Sygn. akt III KK 468/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. R.**

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 23 grudnia 2015 r.,
z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy oskarżonej
od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt VIII Ka 388/15,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku
z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt XV K 1010/14,

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć oskarżoną K.R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt VIII Ka 388/15, po rozpoznaniu apelacji obrońców, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt XV K 1010/14, którym to wyrokiem postępowanie karne przeciwko K. R., oskarżonej o występki z art. 286 § 1 k.k., po przyjęciu, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k., warunkowo umorzono na okres próby w wymiarze roku.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej zarzucając w niej:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia na dowodach obciążających i pominięcie dowodów korzystnych dla skazanej,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, przez uznanie skazanej za winną popełnienia przestępstwa z art. 286 § 3 k.p.k.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Białymstoku wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę oskarżonej kasacja, co trafnie zauważył oskarżyciel publiczny w pisemnej na nią odpowiedzi, jest niedopuszczalna z mocy ustawy, w związku z czym należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) lub przez jeden z podmiotów wskazanych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.).

W niniejszej sprawie postępowanie karne przeciwko oskarżonej K. R. o za czyn zakwalifikowany ostatecznie z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. warunkowo umorzono na okres próby w wymiarze roku. Ponieważ w kasacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę oskarżonej nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. sąd odwoławczy powinien odmówić jej przyjęcia. Skoro przy badaniu warunków formalnych dopuszczalności kasacji tego nie uczyniono konieczne stało się orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o

przepisy art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Z tych względów, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie oskarżoną K. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.).